

Drägan Duma

Boek 2

Bondgenoten & Verraders

Patty van Delft

Proloog

On dû blaöd aia libermay rât lâd døgia tös bida.
Sia Djû Wyster ûxas dû dyratja aia dû blaöd tir dröstai.
Ijs heeft geen gevoel. Ik wou dat ik van ijs was...

In de Troonzaal

Dansend toortslicht werpt grillige schaduwen op de stenen muren, ze verlichten de oude troonzaal nauwelijks. Een permanente schemering is het gevolg.

De banieren die ooit fier aan de muren pronkten, hangen er gescheurd en verloren bij. De rode kleur van de gerafelde loper is verschoten en de steunpilaren vertonen barsten. In de zaal hangt een bedompte, mufte geur. Er groeit dan ook werkelijk overal vies, glibberig mos. Het is het toonbeeld van vergane glorie.

Vanaf zijn troon bekijkt Morbiston zijn onderdanen. Aan weerszijden van de rode loper staan ze angstig in het gelid, bang voor hem, hun meester. *Stelletje lafaards!*

Nog altijd wachtend op nieuws van het front, tikt hij met zijn nagels op de armleuning en fluistert grimmig voor zich uit: 'De eerste die ook maar knippert...'

Achter in de zaal opent de rottende, houten deur zich in een krekend protest en hij schuift naar voren op zijn troon. Onbekende schaduwen verschijnen in de deuropening, maar blijven als geschilderd op de muren stilstaan.

'Râ!' Zijn luide stem vult de ruimte.

Een Morbide verschijnt en loopt aarzelend op hem af. Zijn gele ogen schieten zenuwachtig heen en weer en hij lijkt zijn laatste passen op de glibberige ondergrond te tellen. Bij het naderen van de troon frummelt de Morbide nerveus aan zijn versleten shirt, maar de speer van een wachter spoort hem aan door te lopen. De hele houding van de informant straalt onderdanigheid uit als hij bij de eerste trede is aangekomen en met gebogen hoofd blijft staan.

Glurend vanonder de kap van zijn mantel, wacht Morbiston ongeduldig op wat de Morbide hem te vertellen heeft. Die slikt en fluistert met rauwe stem: 'Matnõis, lât toys mía aia fo tir möstre blârdasre djes dû blaödla ös Sia Djû Wyster ot failurat.'

Wat? De aanval op Zij Die Hoort is mislukt? Hij kijkt onder zijn kap vandaan en de Morbide deinst onwillekeurig achteruit bij het zien van zijn ijsskoude blik.

'Dí blirat djes dí ûxt dølurat?'

Hij moet het zeker weten. Hij moet weten of zijn delegatie inderdaad heeft gefaald in de missie.

De Morbide wringt zijn handen en kijkt om zich heen alsof hij een uitweg zoekt.

'Sia sydat dox. Mirs wõh... ' begint hij.

Zij leeft nog!

Morbiston springt overeind, heft zijn hand en voordat zijn informant zijn zin kan afmaken, schiet er een lichtflits door de troonzaal. De Morbide wordt vol op zijn borst geraakt, de impact blaast hem naar achteren en laat hem met een smak tegen een stenen pilaar belanden.

Onbewogen kijkt Morbiston naar de Morbide die met een gebroken nek en glazig starende ogen aan de voet van de pilaar ligt.

Hij neemt weer plaats op zijn troon. Een geladen stilte vult de troonzaal. Zij Die Hoort is dus nog in leven! Nu zal hij zijn plannen opnieuw moeten aanpassen...

Een Morbide in een donkerblauwe mantel stormt naar binnen. Voor de troon laat hij zich op zijn knieën vallen en presenteert hem een perkamentrol.

Verstoord door de onderbreking van zijn gedachten trekt Morbiston zijn wenkbrauwen op. Even overweegt hij ook deze Morbide opzij te blazen, zij zijn immers niet meer dan pionnen voor hem. Helaas heeft hij ze nodig om die vervloekte drakenridders uit te roeien. De Orde der Drägannymarai staat voor alles wat er mis is met

deze wereld. Mensen die met draken samenwerken, hoe zijn zulke lieden ooit aan de macht gekomen? De magiërs zouden over Drägan Duma moeten heersen. Hij zou over Drägan Duma moeten heersen! Zoveel leed had al voorkomen kunnen worden.

De Morbide blijft geduldig aan zijn voeten zitten en uiteindelijk krijgt zijn nieuwsgierigheid de overhand. Zijn hand flitst als een slang naar voren en grist de perkamentrol uit de klauwen van de Morbide. Hij rolt deze open en zijn ogen schieten over de geschreven woorden. Zijn mondhoeken krullen iets omhoog als de boodschap tot hem doordringt. Dit biedt perspectieven!

Hij snauwt tegen de Morbide die nog geknield voor hem op de grond zit. Met een sprong komt die overeind, maakt een buiging en verlaat de troonzaal.

Morbiston laat het stuk perkament in zijn mantel glijden en wenkt een andere Morbide uit een van de rijen naar voren. Deze komt haastig aanlopen, laat zich voor de trap op één knie vallen en kijkt hoopvol naar hem op.

‘Niam dû masnjoy böst ûn milo ûne adinlay sielaya.’

Het is van het grootste belang dat er een nieuwe groep wordt samengesteld. Vanwege de nieuwe informatie moet hij Zij Die Hoort in handen zien te krijgen.

De Morbide buigt zijn hoofd als teken van instemming en zegt: ‘Wôh ekais njat dlure, Matnôis. Wôh mordjetia siemay.’

Nee, dat is niet wat hij wil: Zij Die Hoort moet gevangen worden genomen, níet worden gedood! Hij verheft zijn stem en snauwt: ‘Njati! Niam simay liboytre, mirs mordjet simay njat. Ek wyat simay sydait!’

De tekst op het perkament heeft alles veranderd. Zij is levend veel meer waard. De gele ogen van de Morbide richten zich op hem en met een rauwe tongval antwoordt hij: ‘Djokâr fo faris, Matnôis.’

Met een handgebaar geeft hij te kennen dat de Morbide kan gaan. Die staat haastig op en loopt al buigend weer naar achteren.

Afgeleid door een geluid uit de gang kijkt Morbiston op. Vanuit de kerkers sleuren twee wachters een tegenstribbelende gevangene

over de stenen vloer de troonzaal in. Vanuit de schaduw van zijn kap kijkt hij toe. Hij kan een afwachterende grijns niet onderdrukken.

De gevangene die de Morbiden naar hem brengen, is een oude man met een lange, witte baard. Zijn huid heeft de ziekelijke kleur van iemand die het daglicht al veel te lang niet heeft gezien. Hij draagt niets anders dan een stinkende, gescheurde broek en zijn rug is overdekt met etterende wonden.

Ondanks zijn slechte, fysieke toestand, vlammen de blauwe ogen van de man op. Hij balt zijn vuisten in een nutteloos verzet.

De Morbiden slepen de man naar voren en gooien hem voor de voeten van Morbiston op de grond.

Morbiston grijpt een zwaard uit de standaard naast de stenen troon. Zijn kap glijdt iets naar achteren als hij de gevangene met een wrede trek om zijn mond nadert. Die krabbelt woedend overeind, heft zijn hoofd en richt zijn blik op zijn beul. Bij het zien van Morbistons gezicht worden zijn ogen groot van verbijstering.

‘Jij?’ roept hij uit voordat Morbiston met het zwaard uithaalt en zijn keel openhaalt.

De oude man belandt rochelend op zijn knieën.

Morbiston kijkt een moment tevreden op de stervende man neer. Wraak smaakt altijd zo zoet... Dan gooit hij het zwaard, dat druipend van het bloed, aan de kant. Hij haalt een zilveren kelk onder zijn mantel vandaan en laat die volstromen met het bloed uit de keel van de oude man, terwijl hij hem aan zijn haren overeind houdt. Nadat de kelk is gevuld, laat hij zijn slachtoffer op de grond vallen en stapt achteloos over het stuiptrekkende lichaam heen.

Bij het stenen altaar in een hoek van de zaal giet hij het bloed uit de kelk over in een oude, stenen kom waar vreemde tekens op staan afgebeeld. Hij prevelt een aantal woorden en draait de kom langzaam in zijn handen rond. Door het draaien gloeit de kom op en begint het bloed rond te kolken. Dan fluistert hij een naam, zo zacht, dat zelfs de Morbiden naast het altaar hem niet kunnen verstaan.

Het kolken gaat over in een licht golven en het bloed wordt na een kleine rimpeling volledig vlak. De nu doorzichtige vloeistof laat als een glazen bol de gestalte van zijn spion verschijnen.

Hij glimlacht licht en begint te spreken: 'We hebben niet veel tijd, dus ik houd het kort. De aanval is mislukt, zoals je ongetwijfeld zal weten. Zij Die Hoort leeft nog. Ik stuur nieuwe troepen, dit keer om haar gevangen te nemen.'

De spion in de kom onderbreekt hem op opgewonden toon: 'Gevangen nemen? Maar ze moet dood! Zij betekent het einde van al onze ambities!'

Morbiston schudt zijn hoofd.

'Ik heb nieuwe informatie. We hebben haar levend nodig.'

'Weet u wel hoe lastig het is om haar om te brengen! En nu wilt u haar levend?' roept de spion ontstemd uit.

Morbiston knijpt zijn lippen samen en zijn wenkbrauwen vertrekken onder zijn kap tot een boze frons.

'Sla niet zo'n toon tegen mij aan! Luister en doe wat ik zeg. In de nacht van de volgende volle maan zal je op de afgesproken plek een boodschapper ontmoeten. Hij zal je geven wat je nodig hebt. Ik vertrouw erop dat je Zij Die Hoort kunt weglokken van de anderen. Zodra het gelukt is, roep je mijn wachters op om haar gevangen te nemen. Begrepen?'

Even zwijgt de spion, maar knikt dan.

'Ga nu, voordat ze je betrappen.'

De vloeistof rimpelt in de kom en slaat dan zwart uit.

Morbiston zet de kom op het altaar en loopt terug naar zijn troon. Verveeld kijkt hij toe hoe een Morbide het lichaam van de dode man wegsleept, waarna een tweede het bloed van de vloer begint te boenen.

Zijn spinachtige, witte vingers krommen zich als hij zijn handen tot vuisten balt en zwiingend zijn nieuwe plannen overdenkt.

Nog even en dan is het zover. Nog even en dan heeft hij Zij Die Hoort in zijn macht en is de vernietiging van de drakenridders een

feit. Een wrede grijns verschijnt op zijn gezicht. Hij kan bijna niet wachten...

Hoofdstuk 1

Twee weken na het verlaten van de ziekenzaal, zit ik onder een boom en kijk naar Brodin en Libertalia die elkaar over het veld achternazitten. Verschillende andere jonge draken liggen te soezen in de zon. Aan niets is te zien dat hier een aantal weken geleden een verschrikkelijk gevecht heeft plaatsgevonden. Een gevecht tegen de Morbiden waarin we veel mensen hebben verloren, waaronder mijn goede vriend en drakenbroeder Kay.

Een traan glijdt stilletjes over mijn wang naar beneden en ik veeg hem geërgerd weg. Brodin brult het uit wanneer mijn zwarte draak speels haar tanden in zijn staart zet. Ondanks alles moet ik glimlachen. De jonge draken zijn heerlijk om naar te kijken. Ik kan bijna niet geloven dat het nog maar zeven maanden geleden is sinds Libertalia uit haar ei kwam en zich aan mij liet Verbinden. Het was zonder twijfel de mooiste dag van mijn leven toen zij met haar vreemde, paarse ogen van alle kandidaten uitgerekend mij uitkoos, een buitenwereldse, zodat ik nu een Drägannymare, een drakenridder, van Dragon Stone ben.

Iets meer dan negen maanden ben ik nu op Drägan Duma, de parallelle wereld waar mensen een verbond hebben gesloten met de draken om de vrede te kunnen handhaven. In die korte tijd is er veel gebeurd. Nadat ik te horen kreeg dat mijn vader, die ik nooit heb gekend, een Drägannymare was, ben ik Verbonden met een zwarte draak. Hierdoor ben ik opvolgster van de leidster van Dragon Stone geworden. Ik volg een opleiding tot Drägannymare en heb zowel vrienden gevonden als verloren. Ik word Sia Djû Wyster of Zij Die Hoort genoemd,

ben verliefd geworden en heb gevechten geleverd. Je kunt zelfs zeggen dat ik gewend ben geraakt aan deze wereld, waar de tijd stil lijkt te hebben gestaan en magie een belangrijk onderdeel van het dagelijkse leven is.

Tijdens de laatste slag tegen de Morbiden heb ik ons dorp kunnen redden door mijn Armageddonvaardigheid te gebruiken, een van de meest krachtige vaardigheden die er bestaan. Dit kostte me bijna mijn leven. Jarell, de hoofdmagiër van Dragon Stone, heeft me sindsdien regelmatig op het hart gedrukt mijn vaardigheid nooit meer op die manier in te zetten. Magie komt met een prijs, zei hij. En hoe krachtiger de magie, hoe hoger de prijs is die je achteraf moet betalen. Mijn vaardigheid is te snel ontwikkeld en het is een wonder dat ik het overleefd heb, al is mijn lichaam nog steeds herstellende. Ik moet nog veel leren voordat ik in staat ben mijn vaardigheid te gebruiken op een manier die niet levensgevaarlijk is.

Een kar, getrokken door twee paarden, hobbelt over het stenen pad in de richting van de Burcht. De kar is gevuld met nieuwe stropoppen die we gebruiken bij het oefenen van onze vaardigheden. De boer die de paarden ment, steekt ter begroeting zijn hand op. Ik zwaai naar hem en vraag me af waar al die stropoppen gemaakt worden. Waarschijnlijk ergens op een boerderij buiten de stad. Ik weet eigenlijk maar weinig van het dagelijks leven van de burgers op Drägan Duma, bedenk ik. Niet dat ik veel tijd heb gehad om rustig wat cultuur op te snuiven sinds ik hier ben. Misschien moet ik me er toch iets meer in verdiepen.

Ik leun met mijn rug tegen de boom en geniet van de zon op mijn gezicht. Een koel briesje streelt door mijn haar en ik sluit mijn ogen. Het is warm, vredig. Ik geniet van de stilte om mij heen en even, heel even, voel ik mij volmaakt tevreden.

Dan wordt de stilte doorbroken door gebrul en geschreeuw. Mijn ogen vliegen open en Libertalia landt grommend voor me, waar ze zich verdedigend opstelt.

Wat nu weer?

Vanuit de richting van het plein klinkt meer gegrom en ik hoor boze stemmen.

Boze stemmen? Geen paniekerige, dat is in ieder geval iets.

Brodin is verdwenen en ik wacht gespannen op wat komen gaat. Uiteindelijk keert de rust terug en ik vraag me af wat er eigenlijk aan de hand was. Ik kom overeind en klop mijn broek af. Ik ga maar eens kijken.

Nee! grauwt Libby in mijn hoofd en verspert mij de weg.

Libby! Wat is er? Laat me erdoor!

Nee. Jij wacht hier. Ze komen zo naar je toe.

Wie? vraag ik ongeduldig, maar Libertalia zwijgt. Mopperend op mijn dwarse draak ga ik weer in het gras zitten. *Je bent zo eigenwijs als dat je groot bent, wist je dat?*

Na een klein kwartier wachten hoor ik het geruis van vleugels en niet veel later landt Moradeth, Runes enorme, zilveren draak op het veld. Rune stapt af en komt met grote stappen op me aflopen. Ik sta op en kijk hem vragend aan.

‘Wat was dat voor herrie?’

Rune kijkt me vanonder zijn borstelige wenkbrauwen taxerend aan.

‘Wat?’ vraag ik.

Ik word het zo langzamerhand zat dat mensen me aankijken alsof ik psychisch de weg kwijt ben. Natuurlijk hebben ze niet helemaal ongelijk, maar toch!

Ze kan het aan, Rune, bromt Moradeth.

Rune knikt nauwelijks waarneembaar.

‘Goed dan. Jill, er is een Scaleless op het plein geland. Een Scaleless zonder zijn berijder.’

Mijn adem stukt. Een Scaleless? Ik sta met mijn mond vol tanden en vraag me af hoe ik hierop moet reageren. Een rijdier van de Morbiden in het hart van vijandelijk gebied? *Gekker kan het niet worden.*

Rune gaat verder: 'De Scaleless vraagt naar jou.'

Dus wel.

'Naar m...mij? Hoe weet je dat de Scaleless naar mij vraagt? Kent dat beest mijn naam?'

'Niet helemaal, maar wel de naam waarmee je hier wordt aangesproken. Hij vraagt naar Sia Djû Wyster en foylay dirs drägan, Godin der Draken.'

Oh!

'Is hij rood met felblauwe strepen?'

Rune fronst.

'Ja, dat klopt. Hoe weet jij dat?'

'Omdat ik hem eerder gezien heb. Ik... Wij... Skylar en ik hebben hem genezen', fluister ik.

'Wat? Jullie hebben wat?' Rune klinkt geschokt, maar ik luister al niet meer naar hem.

Wat doet die Scaleless hier? Met gevaar voor eigen leven. Wat wil hij?

Die laatste vraag stel ik hardop en Rune antwoordt: 'Hij komt om te praten, alleen met jou.'

Een herinnering flitst door mijn hoofd. Beelden van het gevecht, Scaleless die krijsend mensen aanvielen, beten en openhaalden. *Ik wil niet met dat monster praten!* Scaleless die tegen draken vochten en mensen vermoordden. Scaleless met Morbiden op hun rug. Haat verbrandt me, verteert me en laat me smeulend in ellende achter.

'Dood hem', pers ik er tussen mijn opeengeklemd kaken uit.

'Jill...' begint Rune.

'Dood hem!' gil ik. 'Het is een moordenaar! Een beest! Een plunderaar! Dood hem!'

Rune deinst achteruit, zijn ogen groot van schrik als hij mijn verwrongen gezicht ziet en het geknetter van mijn magische Schild hoort.

Iets in mijn hoofd duwt tegen mijn geest en ik probeer het te negeren.

‘Maak dat beest af! Ik wil niet horen wat hij te vertellen heeft! Ik wil niet naar hem luisteren!’ schreeuw ik.

Het duwen wordt heftiger en opeens smijt Libby me een herinnering toe.

In de catacomben van de Drakenburcht ligt een perkamentrol voor mij uitgevouwen.

‘Wanneer is deze profetie opgetekend?’ vraag ik aan Dyasto.

‘Zes jaar geleden. Ik heb hem zelf opgetekend.’

Ik knik en begin te lezen.

Sia Djû Wyster. Lât mas vja simay blèsre aia tir wyster. Sia wyster njas dû lifia on wôklas bo dû lifirai tös djûdin djû sia njat wyat wyster. Simay axay lovayla okaí simay holtre.

‘Ik denk dat ik het niet goed vertaal. Er staat toch niet “het ligt aan haar vermogen om te luisteren”?’

‘Jawel, er staat “het ligt aan haar vermogen om te luisteren. Zij luistert naar de stem in zichzelf of de stemmen van diegene die zij niet wil horen”.’

Met een ruk verlaat ik de herinnering en kom weer tot mezelf. Rune schenkt me een onderzoekende blik, maar ik draai me naar Libby. Ik stort me naar voren en klem me aan haar hoofd vast.

Het is goed, Jill. Zolang we samen zijn, blijven we vechten, blijven we hopen. We kunnen dit aan.

Ik geef geen antwoord, want ik heb geen samenhangende gedachten meer. De duisternis, die mij in de weken na het gevecht zo stevig in zijn greep had, omsluit mij weer. Alleen de aanwezigheid van Libby houdt me hier. Haar gedachten vlechten zich door die van mij.

We moeten blijven vechten, voor onze clan, voor alle onschuldige mensen. En we zullen Kay wreken!

Wraak, daar kan ik wat mee. Gif stroomt door mijn aderen en verdrijft het doodse gevoel.

Ja, we zullen vechten. We zullen Kay wreken! En we zullen Drägan Duma bevrijden!

Denk aan de profetie. Jij bent Zij Die Hoort. Misschien moet je juist naar de Scaleless luisteren, omdat je dat absoluut niet wilt.

De stemmen van diegene die zij niet wil horen.

Precies!

Ik druk een kus op Libby's snuit en doe een stap naar achteren om in haar mooie ogen te kijken.

Misschien heb je gelijk. Laten we gaan uitzoeken wat de Scaleless ons te vertellen heeft.

Met frisse tegenzin loop ik achter Rune aan de Drakenburcht binnen. De profetie... Alsof die ook maar een dag uit mijn gedachten is! Sinds de leiders van Dragon Stone denken dat ik degene ben die de profetie bedoelt, lijkt het alsof het voortbestaan van de mensheid en de draken hier volledig in mijn handen ligt. Ik moet bekennen dat ik er nog steeds niet helemaal in geloof. Volgens een oeroude profetie zou een Dräganymare die Zij Die Hoort genoemd wordt, Sia Djû Wyster in de Oorspronkelijke Taal, iedereen voor slavernij kunnen behoeden tijdens een afschuwelijke oorlog tussen de Morbiden en de mensen. Maar, zegt een andere profetie, en nu wordt het echt leuk, dan moet zij wel luisteren naar stemmen die ze eigenlijk niet wil horen. Nou vraag ik je!

Dat, en omdat de zwarte draak met wie ik ben Verbonden ervan overtuigd is dat de Scaleless degene is naar wie ik volgens de profetie moet luisteren, is de reden dat ik nu met Rune naar de broedplaats van de Drakenburcht loop. Daar is het tijdelijke onderkomen van een heel onwelkome gast: een Scaleless. Een inheems dier dat grote ver-

gelijkingen vertoont met onze draken, maar die de rijdieren zijn van de Morbiden.

Onder het lopen merk ik dat Rune, die de beste vriend van mijn overleden vader was, steeds achterom kijkt. De twijfel over dit hele gebeuren staat op zijn gezicht geschreven.

Hij vraagt zich ongetwijfeld af of dit een goed idee is. Met moeite kan ik een geërgerde opmerking onderdrukken. Ik weet dat ik er een zootje van heb gemaakt nadat Kay bij het gevecht om het leven is gekomen. Ik heb toen heel erg mijn best gedaan om er vooral niet bovenop te komen. Uiteindelijk hebben de draken me mijn wil om te leven teruggegeven en sindsdien heb ik geen zelfdestructieve neigingen meer laten zien. Dus ik vind eigenlijk dat Rune een beetje overdreven beschermend reageert.

Een vreemd geluid, dat in de gang voor ons wordt weerkaatst, laat me opschrikken. Het lijkt op het brommende geluid dat de draken maken, alleen klinkt dit hoger en scheller. Mijn nekharen gaan overeind staan als ik beseft dat het geluid van de Scaleless afkomstig moet zijn. Beelden van het gevecht in Dragon Stone flitsen voor mijn ogen voorbij.

De Morbiden overvielen ons op het moment dat alleen de drakenridders in opleiding en een handjevol magiërs er waren om het dorp te verdedigen. De Scaleless die achter de draken aan vlogen om hen te vernietigen en natuurlijk Kay, mijn brödrehn, die voor mijn ogen werd vermoord door een Morbide op een Scaleless.

Withete haat kolkt door mijn aderen terwijl ik met geweld de beelden in mijn hoofd probeer terug te dringen voor ik de broedplaats op stap. Eerst zie ik alleen de twee gigantische zwarte draken van de leiders die geagiteerd met hun koppen heen en weer zwaaien.

Francinia en Johnno, de leiders van de Drägannymarai van Dragon Stone spreken Romandaleth en Darragh kalmerend toe. Tussen de twee draken ligt een kleiner wezen. Het is inderdaad dezelfde Scaleless die Skylar en ik genezen hebben na ons gevecht op de vlakke bij

Dragons Mountain. Ik herken de rode slangenhuid met de felblauwe strepen op de flanken. De Scaleless houdt de twee zwarte draken scherp in de gaten, zijn blauwe ogen schieten nerveus heen en weer.

‘Gaaf het, Jill?’

Ik schrik op van de zware stem van Rune en besef dat ik op de rand van de broedplaats ben blijven staan. Een beverige zucht komt over mijn lippen en ik knik hem stijf toe. Dan recht ik mijn rug en loop op de Scaleless af.

Francinia krijgt mij het eerst in het oog en in reactie op haar gedachten schiet de kop van Romandaleth razendsnel mijn richting op. Ik voel de hete, naar vuur ruikende adem van de draak op mijn gezicht. Vlug stuur ik kalmerende gedachten naar haar en Romandaleth trekt haar kop iets terug, hoewel de rook onveranderd uit haar neusgaten blijft kringelen. Soms ben ik zo blij met mijn vermogen om met alle draken te kunnen communiceren en niet, zoals de andere Dräganny-marai, alleen met de draak met wie ik Verbonden ben.

De Scaleless heeft mij in de gaten gekregen en zijn vreemde geest drukt wanhopig tegen mijn gedachten aan. Ik begrijp wel dat als ik wil weten wat hij van me wil, ik mijn geest voor hem zal moeten openstellen, maar het daadwerkelijk doen is toch andere koek. Elke vezel in mijn lichaam komt in opstand tegen het idee dit beest in mijn gedachten toe te laten, nadat zijn soortgenoten zoveel dood en verderf hebben gezaaid in ons dorp.

Mijn handen ballen zich tot vuisten en ik laat langzaam de muur rond mijn geest zakken. Onmiddellijk wordt die vastgegrepen en vreemde gedachten zwermen als agressieve bijen door mijn hoofd. De gedachten van de Scaleless zijn zo vreemd en anders, dat ik onwillekeurig naar mijn hoofd grijp. Libertalia voegt haar geest bij die van mij en samen houden we de wilde gedachten van de Scaleless in bedwang. Zijn stem zoemt door mijn hoofd, maar ik heb moeite om te verstaan wat hij zegt omdat hij de Oorspronkelijke Taal gebruikt. Gelukkig heb ik deze bestudeerd toen ik wijs probeerde te worden uit

de profetieën over Zij Die Hoort, dus uiteindelijk lukt het me om de woorden van de Scaleless te ontcijferen. **Foylay dirs Drägan! Mila mía liba! Holt mía!**

Hij noemt mij Godin der Draken; nu weet ik zeker dat dit dezelfde Scaleless is!

Mijn brein heeft meer moeite met het tweede stuk. Verward denk ik dat ik het verkeerd moet hebben vertaald, maar Libertalia bevestigt mijn woorden: **Het klopt, hij vraagt of je hem vrij wilt maken.**

Maar dat slaat nergens op! Hij is hier vrijwillig naartoe gekomen!

Ik denk niet dat hij bedoelt dat je hem hier moet bevrijden. Hij wil iets anders.

Haastig overdenk ik Libby's woorden. Zou het kunnen dat de Scaleless door iets of iemand gedwongen worden om te vechten? Dat ze eigenlijk geen deel willen hebben aan de oorlog? Ik richt mijn gedachten tot de Scaleless en vertaal ze zorgvuldig in de Oorspronkelijke Taal: *Tydaxi akô ek djes dêha?*

Ik kan het niet laten om mijn woorden een scherp randje mee te geven, de Scaleless hebben per slot van rekening jarenlang aan de kant van de Morbiden gevochten.

Ik hoor dat Romandaleth mijn gedachten overbriefft naar Francinia: **Jill vraagt waarom ze hem vrij zou moeten maken.**

De Scaleless is al begonnen met zijn antwoord, maar ik kan me er niet op concentreren met de drakenstemmen in mijn hoofd. Ik sluit Libertalia, Darragh en Romandaleth buiten zodat ik alleen de stem van de Scaleless nog hoor.

Dû Slysniat úxas mí slys onre. Dû slysma tös adû Stulbaca. Wôh bönax slibos, wôh wyatai njat blädren dystö díwôh! Holt mía, ek hoisa fo!

De Soulsnatcher heeft de zielen van de Scaleless gebonden? Volgens dit beest wordt zijn volk gedwongen om tegen ons te vechten. En hij wil dat ik hem help? *Hm, de Soulsnatcher...* Dat is degene die ik volgens de profetieën moet stoppen omdat hij anders de Dräganny-

marai vernietigt en de mensheid tot slavernij verdoemt. Woedend wend ik me van de Scaleless af. Wat een onzin! Dit is een smoes, een manier om mij zo gek te krijgen dat ik... Tja, dat ik wat eigenlijk? Hem bevrijd van de invloed van zijn meester? Ergens vaag in mijn herinnering gaat een belletje rinkelen. Het was iets wat Dyasto, de magiër die de profetieën bewaakt, zei over de Soulsnatcher. Wat was het ook alweer? Ik probeer het me uit alle macht te herinneren.

De herinnering aan het gesprek komt plotseling bovendrijven.

'Wat is een Soulsnatcher, Dyasto?' vraag ik.

'Een Soulsnatcher is een vaardigheid. Een heel duistere en gevaarlijke vaardigheid. Iemand die de Soulsnatchervaardigheid beheerst, kan de controle over iemands ziel overnemen en diegene laten buigen voor zijn of haar wil. Ook kan een Soulsnatcher valse Verbonden smeden...'

Valse Verbonden! Dus dat is er aan de hand met de Scaleless! De Soulsnatcher heeft hun zielen aan de Morbiden Verbonden en daarom zijn ze gedwongen om met hen mee te vechten. Maar hoe kun je zo'n vals Verbond doorbreken?

Ik stel de vraag met mijn gedachten aan de Scaleless: *Kârs djes dû tymay ot, oxos mila ek dí dix liba?*

De Scaleless antwoordt geestdriftig: ***Blîra dû Äed! Dôms mîa vja dí!***

Geschrokken maak ik mijn gedachten los van die van hem en meteen hoor ik Libby's stem door mijn hoofd: ***En? Wat wil hij?***

Hij wil dat ik mijn ziel aan die van hem verbind, zodat het valse Verbond doorbroken wordt.

Een woedend gebrul galmt door mijn hoofd, het is duidelijk dat mijn draak het hier niet mee eens is.

Het is een truc! Wie weet wat er gebeurt als je jouw ziel aan die van hem verbindt! Misschien bezit hij de Soulsnatcher wel en kan hij je dan beheersen! Libertalia's mentale stem klinkt zo luid, dat ik moeite heb om mijn eigen gedachten te vormen.